

Arrest

nr. 112 229 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat S. BUYSSE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraag haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathélet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Kara-Kastek (Kazachstan) en woont in het dorp Assinovskaya (Tsjetsjenië). U bent de broer van Z. K. (...) (O.V. xxxxxxx).

Op 5 december 2012 gaat u zoals gewoonlijk de koeien hoeden buiten uw dorp. Terwijl u even uitrust, merkt u hoe twee auto's aankomen en stoppen. U verstopt zich in een bosje. Van daaruit ziet u hoe zeven mannen in uniform twee jongens uit de auto's halen en ze beginnen te slaan. Als ze willen wegglopen, worden ze doodgeschoten. Vanwege de schoten begint uw hond te blaffen waardoor u wordt opgemerkt. U vlucht meteen weg en houdt zich schuil in een oude boomgaard; uw rugzak met daarin uw gsm die u bijhad bent u in de haast vergeten. 's Avonds gaat u naar het huis van uw kennis U. (...). Daar vraagt u zijn vrouw om bij u thuis te gaan kijken. Als ze terugkomt, vertelt ze u dat men bij u is binnengevallen en uw vader bedreigd heeft. Men heeft ook wapens in uw huis gelegd en u beschuldigd van hulp aan de rebellen. De volgende dag licht u een vriend werkzaam bij de verkeerspolitie in over uw situatie. Hij komt u ophalen bij U. (...) en vanaf dan zal u bij hem verblijven in het dorp Jermolovka.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 16 december 2012. Uw vriend die bij de verkeerspolitie werkt, regelt uw vertrek. Met de auto gaat u vanuit Grozny naar Brest (Wit-Rusland). Daar wordt voor u een vals paspoort geregeld. Met een andere auto steekt u de Poolse grens over en rijdt zo verder naar België. Daar komt u aan op 20 december 2012 en vraagt er diezelfde dag asiel aan.

In uw afwezigheid komt er een convocatie bij u thuis toe op 11 januari 2013. Als uw vader zich in uw plaats gaat melden, wordt hem gevraagd waar u bent. Uw vader zegt dat hij dat niet weet. Hij mag gaan, maar later komt men nogmaals binnenvallen bij hem thuis. Ze doorzoeken het huis, maar vinden niets. Vanaf dat moment wordt uw huis een maand lang in de gaten gehouden. Op 5 april 2013 komt er een tweede convocatie toe, ditmaal op naam van uw vader. Als hij zich gaat melden, wordt hem opnieuw naar u gevraagd. In uw afwezigheid komen de familieleden van de twee vermoorde jongens bij uw vader en uw zus langs; ze willen van u dat u getuigenissen aflegt in verband met de twee moorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Russische paspoort, uw origineel rijbewijs, een originele werkbadge, drie originele arbeidscontracten, vier online krantenartikels en de kopies van twee convocaties (op uw naam en die van uw vader).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land gevlucht bent omdat u getuige was van de moord op twee jongens; daardoor had u al problemen gekregen met de autoriteiten van uw land. Later wilden ook de families van de slachtoffers van u dat u verklaringen zou afleggen over wat u gezien had (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen blijkt u slecht op de hoogte van cruciale informatie over de kern van uw asielrelaas, nl. over de twee jongens die u zag vermoord worden. Vooreerst vindt het Commissariaat-generaal het opmerkelijk dat u in staat bent nauwgezet te beschrijven wat u vanuit het bosje vanop een afstand van 200 à 250 meter zou gezien hebben (meer bepaald het feit dat er zeven militairen uit de auto's stapten met camouflage-uniformen aan, dat één van hen gemaskerd was, dat hun wagens van het type UAZ waren, dat de twee slachtoffers barvoets waren..., CGVS p. 8). Gezien de niet-geringe afstand en de bemoeilijkte zichtbaarheid vanuit een bos kunnen vraagtekens geplaatst worden bij dergelijke gedetailleerde vaststellingen die u daar zou gedaan hebben. In ieder geval verklaart u dat u de twee slachtoffers niet kon herkennen omdat ze iets over hun hoofd hadden, maar geeft u wel aan dat het ging om R. I. (...) die niet ver van u woonde en om iemand uit Samashki. De naam van deze tweede persoon weet u niet, en bovendien verklaart u niet te hebben nagegaan wie hij was. U verklaart dat u R. (...) niet goed kende maar zijn vader wel; hoe deze vader heet weet u weliswaar niet. U heeft geen idee waarom deze twee jongens geslagen en neergeschoten werden. Of ze iets verkeerd gedaan hadden weet u evenmin; u heeft ook nagelaten om na te gaan of dit effectief het geval was (CGVS p. 8-9). Welnu, als de moord op R. (...) en de andere jongen dé oorzaak van uw problemen is, is het weinig aannemelijk dat u de naam van de tweede jongen niet kent (en dat ook niet heeft nagevraagd), dat u niet weet hoe de vader van R. (...) heet (als u deze man toch goed kende zoals u beweert) en dat u geen navraag heeft gedaan wat deze twee jongemannen verkeerd zouden hebben gedaan of wat het motief van de moord zou zijn.

Een ander element dat een weinig constructieve bijdrage levert aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zijn uw verklaringen over uw vrees ten opzichte van de families van de slachtoffers. U verklaart immers aanvankelijk dat uw leven in gevaar is door de moordenaars (omdat u gezien heeft wat ze gedaan hebben) en ook door de familieleden van de slachtoffers (omdat ze willen dat u getuigt tegen de moordenaars); uw vrees ten opzichte van beide partijen herhaalt u later nogmaals (CGVS p. 7 & p. 12). Daarna ontkent u echter expliciet dat u de familie van de slachtoffers vreest ('ik ben niet bang van de familie van de slachtoffers. Ik ben bang voor de moordenaars zelf') – u bent zelf met hen überhaupt nooit in contact gekomen (CGVS p. 12). Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging kan toch verwacht worden dat hij consequente verklaringen aflegt over de actoren van vervolging waarvoor hij zijn geuite vrees koestert. Dit is hier niet het geval.

Nog een element dat de aannemelijkheid van uw asielrelaas in het nauw drijft, zijn uw verklaringen over de klacht die de families van de slachtoffers hebben neergelegd in verband met de moorden. Als u gevraagd wordt of er een klacht werd neergelegd door de families, antwoordt u 'Ik denk dat ze de onderzoeker daarover vertelden. Dan moeten ze wel onderzoek beginnen, dat kunnen ze niet weigeren'. Daarop gevraagd of u kan zeggen waar en wanneer ze klacht neerlegden, antwoordt u van niet. U verklaart ook dat men naar uw huis kwam en vragen stelde aan uw vader (waar u was); u denkt

dat de families daarna een klacht indienden. U beaamt dat er uiteindelijk een onderzoek werd gestart, maar door wie of wat dat onderzoek gevoerd werd weet u echter niet (CGVS p. 13). Als de moord op de twee jongens dé oorzaak van uw problemen was en als hun families van u verwachtten dat u tegen de moordenaars zou getuigen zoals u beweert, is het echter weinig geloofwaardig dat u maar weinig afweet van een eventuele klacht ingediend door de families en een eventueel gestart onderzoek.

Daarnaast legt u twee convocaties neer waarmee u uw vrees voor de moordenaars wil staven (documenten 7 & 8); zij (i.e. de militairen) zouden zowel u als uw vader op deze manier immers nog oproepen (op respectievelijk 16.01.2013 & 10.04.2013) om te weten te komen waar u bent en om u 'vragen te stellen' (volgens u wilden ze u als getuige echter uit de weg ruimen, CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze convocaties. De stukken vertonen immers ernstige vormelijke gebreken. Zo gaat het enkel om kopies en niet om originele exemplaren. Op de convocaties staat niet vermeld in welke hoedanigheid jullie zich moesten melden en ze zijn ook niet ondertekend door de bevoegde rechercheur. U verklaart dat de wijkagent deze convocaties aan uw vader overhandigde; dit staat ook zo vermeld op de daarvoor voorziene invulstrook onderaan de convocatie. In dit opzicht is het bijzonder vreemd dat dit bewijs van afgifte nog aan de convocatie hangt. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (in casu de OVD van Atchkoy-Martan). Daarnaast dient nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen in verband met deze convocaties. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw vader zich op 16 januari 2013 in uw plaats ging melden bij de OVD van Atchkoy-Martan (u was dan immers al in België). Uw vader kreeg vragen over u en men zei hem dat hij u moest zeggen dat u zich moest melden. Hij werd daarbij normaal behandeld, maar volgens uw verklaringen zijn ze die nacht nog bij hem thuis binnengevallen en hebben ze hem bedreigd (CGVS p. 5). Later daarentegen verklaart u dat ze nog bij uw vader zijn binnengevallen maar dat dat niet gebeurde in de nacht nadat hij zich op 16 januari 2013 had gemeld ('nee, het was daarna, maar wanneer weet ik niet', CGVS p. 11). Als u er daarop op gewezen wordt dat u eerst had gezegd dat ze die nacht nog bij hem thuis waren geweest, vraagt u zich enkel af of dat zo was (CGVS p. 11). Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor deze aangehaalde tegenstrijdigheid waardoor deze nog steeds overeind blijft en waardoor bijkomende vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw verklaringen over de convocaties. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in de Russische Federatie en in de Kaukasus in het bijzonder gemakkelijk kunnen worden gekocht. Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van deze documenten – rekening houdend met de informatie in verband met de relatieve waarde van documenten uit de Russische Federatie, met de vormelijke gebreken ervan en met de aangehaalde tegenstrijdigheid – en anderzijds de ernst van de eerder opgesomde anomalieën in uw asielrelaas (zie boven), kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Wat betreft uw reisroute, verklaart u vanuit Grozny naar Brest (Wit-Rusland) gereden te zijn met uw intern Russisch paspoort en rijbewijs op zak. In Brest werd voor u een paspoort gemaakt dat zou gebruikt worden bij de grensovergang tussen Wit-Rusland en Polen (CGVS p. 6). U weet niet welk paspoort voor u gebruikt werd; u zou het zelfs nooit gezien hebben. U vermoedt dat het een paspoort van Polen was maar zeker bent u niet. U weet niet op welke naam dat paspoort stond en of daar een visum in stond. U verklaart ook dat niet u maar de smokkelaar uw paspoort aan de Poolse grens toonde waar een douanier daarna in de auto keek waarmee u reisde en uw bagage controleerde (CGVS p. 6-7). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, niet in het minst in Polen waar u de grens overstak, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Ook worden personen- en vrachtwagens onderworpen aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u deze grens overgestoken hebben op de manier waarop u het aangeeft, met een paspoort waarvan u niet weet van welk land het was, op welke naam het stond en of daar al dan niet een visum in stond. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bepaalde reisdocumenten, zoals bijvoorbeeld een eigen internationaal Russisch paspoort waarover u verklaarde dat u er nooit één gehad heeft (CGVS p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Bijgevolg wordt uw algehele geloofwaardigheid nogmaals aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan

te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw interne Russische paspoort en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw werkbadge, uw arbeidscontracten en de brief van Artsen Zonder Grenzen bevestigen uw werk als chauffeur bij deze organisatie van 2003 tot 2009 maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen waardoor u uw land verlaten heeft. De vier artikels die u neerlegt, vermelden dat verschillende, niet nader genoemde personen uit Assinovskaya door Kadyrovtsy werden meegenomen in de laatste maanden van 2012 maar persoonlijk wordt u er niet in vermeld (zoals u ook zelf toegeeft); dat men naar u op zoek is omdat u getuige was van de moord, tonen deze artikels dus niet aan. De twee convocaties werden reeds eerder besproken (zie boven).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat in hoofde van uw broer Z. K. (...) (O.V. xxxxxxxx) – over wie u verklaart dat hij omwille van andere problemen dan u een asielaanvraag indiende in België (CGVS p. 3) – door het Commissariaat-generaal overgegaan werd tot de erkenning van hoedanigheid van vluchteling op 13 augustus 2004. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld en de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië (2003 t.o.v. 2012) heeft het Commissariaat-generaal genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van de asielaanvragen uit deze regio.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij haalt in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 EVRM en met “het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter”. In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Voorts beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. De Raad oordeelt dat beide middelen ingevolge hun onderlinge verwevenheid gezamenlijk behandeld dienen te worden.

3.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.2.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.2.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3.1. Verzoekende partij vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om alvorens nader recht te doen aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen, met name *“of (de) Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem aanhangig zijn gemaakt en of (de) Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt. a) doordat zij, enerzijds, in eerste aanleg, aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding, terwijl aan de rechtzoekende een rechter wordt toegewezen die, hoewel hij niet noodzakelijkerwijze tot de rechterlijke orde behoort, toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding; b) doordat zij, anderzijds, men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen iedere andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure kan worden ingesteld.”*

3.2.3.2. De Raad wijst op artikel 57/2 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: *“Bij de Minister wordt een “Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” opgericht. Dit omvat een Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en diens twee adjuncten. De Commissaris-generaal en zijn adjuncten zijn geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen”*. Hierbij voegt de Raad nog toe dat de commissaris-generaal geen belang heeft bij het nemen van positieve of negatieve beslissingen en dat aldus de nodige objectiviteit wordt gegarandeerd bij het nemen van de beslissingen in verband met het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verder herhaalt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve behelst. Verzoekende partij oppert ten onrechte dat de commissaris-generaal een rechtsprekende functie uitoefent en vertrekt dan ook in haar verzoek tot het stellen van voormelde prejudiciële vraag vanuit de foutieve premisse dat de commissaris-generaal een rechter betreft. Het stellen van dergelijke vraag is derhalve zinledig.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst vanwege de bedreiging door repressieve structuren. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten verwijst verzoekende partij naar de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in Tsjetsjenië en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan

te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

3.2.8.1. Verzoekende partij duidt erop dat zij het gehoor met haar gsm heeft opgenomen daar het Russisch haar moedertaal niet is en er vaak misverstanden ontstaan bij gebrek aan tolken die de moedertaal van verzoekende partij spreken. Aan de hand van deze opname maakt verzoekende partij een aantal opmerkingen in verband met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus die werd genomen door verwerende partij.

Ten eerste wijst verzoekende partij erop dat zij niet had verklaard dat zij aan de echtgenote van haar vriend U. gevraagd had een kijkje te gaan nemen in haar huis, maar wel om naar haar burens te gaan. Ook heeft verzoekende partij verklaard dat zij aan U. had gevraagd om naar haar vriend werkzaam bij de verkeerspolitie te gaan en dat U. moest doorgeven dat verzoekende partij deze wou zien, en niet dat zij haar vriend zelf op de hoogte heeft gebracht. Waar verwerende partij stelt dat tijdens de afwezigheid van verzoekende partij de familieleden van de twee vermoorde jongens bij haar vader en haar zus langskwamen, merkt verzoekende partij nog op dat het slechts de ouders van de vermoorde R. waren die langskwamen.

Daarnaast haalt verzoekende partij aan dat zij verklaard heeft zeven of acht mannen te hebben gezien bij de moord op de twee jongens, en niet zeven mannen, zoals verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing. Evenmin had zij gezegd dat hun wagens van het type UAZ waren, maar wel dat de auto's op een UAZ lijkten. Ook heeft zij niet gesteld dat de jongens zonder schoenen waren.

Waar verwerende partij wijst op de verklaring van verzoekende partij dat zij R. niet zo goed kende maar zijn vader wel, oppert verzoekende partij niet verklaard te hebben dat zij de vader van R. goed kende. Ze heeft louter gezegd dat zij bij hem de ramen bestelde omdat hij de timmerman was. Daar zij de vader van R. in geen geval goed kende, kan van haar niet verwacht worden de naam van de tweede jongen te kennen. Verzoekende partij kent de familie van R. immers niet goed genoeg om zoiets bij hen te vragen.

3.2.8.2. De Raad merkt vooreerst op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat zij het gesprek zou hebben opgenomen, zonder evenwel enig bewijs voor te leggen van deze opname. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij het gehoor zou hebben opgenomen. Derhalve brengt verzoekende partij geen enkel concreet element aan dat aantoonst dat de conversatie op een foutieve wijze werd neergeschreven.

Waar verzoekende partij opmerkt dat het Russisch niet haar moedertaal is, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf heeft verzocht tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag te worden bijgestaan door een tolk die de Russische taal beheerst. Dit blijkt uit de door haar op 20 december 2012 ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 11). Verzoekende partij maakt haar impliciete bewering dat er vertaalfouten zouden zijn opgetreden evenwel niet hard daar zij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Bovendien hebben de elementen die verzoekende partij aanhaalt als zijnde foutief genoteerd geen of weinig betrekking op de inhoud van de motivering van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij stelt dat zij verklaard heeft zeven of acht mannen te hebben gezien bij de moord op de twee jongens, en niet zeven mannen, dat zij gezegd heeft dat de auto's op een UAZ lijkten, en niet dat ze effectief van het type UAZ waren, en, ten slotte, dat zij geenszins heeft gesteld dat de jongens zonder schoenen waren, constateert de Raad dat overeenkomstig het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4) desbetreffende passage als volgt verliep:

"(...) Ongeveere zeven mensen stapten uit, één in masker, duwden twee personen uit de auto's. ze begonnen hen te slaan. Ze waren barvoets. (...)

Ze hadden uniformen met wapens en hadden Uaziks. (...)" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 02/05/2013, p. 8). De Raad sluit zich aan bij de opmerking van verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij vanaf 200 à 250 meter, en vanuit een bos, zou gezien hebben dat

er zeven militairen uit de auto's stapten met camouflage-uniformen aan, dat één van hen gemaskerd was, dat hun wagens van het type UAZ waren en dat de twee slachtoffers geen schoenen aan hadden. Dat verzoekende partij deze gedetailleerde beschrijving van hetgeen zij had gezien niet heeft gegeven tijdens haar gehoor, wordt door haar niet aangetoond. Zoals reeds werd opgemerkt, legt zij immers geen enkel bewijs neer van haar opname van het gesprek waardoor het vermoeden van wettigheid van het gehoorverslag van de commissaris-generaal onverminderd overeind blijft.

In dezelfde zin slaagt verzoekende partij er evenmin in aan te tonen dat zij geenszins verklaard heeft dat zij de vader van R. goed kende en dat zij daarentegen louter heeft verklaard dat zij bij hem de ramen bestelde omdat hij de timmerman was. Desbetreffend wordt het gehoor door het gehoorverslag als volgt weergegeven:

"Ik kende hem niet goed, maar zijn vader wel (...)

Vaders naam van R. (...)?

Dat weet ik niet. Hij werkte wel met hout." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 02/05/2013, p. 8). Door verzoekende partij werd derhalve uitdrukkelijk gesteld dat zij de vader van R. wel goed kende. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekende partij enerzijds aangeeft de vader goed te kennen, maar anderzijds niet eens diens naam weet. De verklaring van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij ramen bij de vader van R. bestelde omdat hij timmerman was maakt het bovendien enkel des te meer eigenaardig dat verzoekende partij de naam van de vader van R. niet kent. Ook hier herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet aantoonde dat desbetreffende passage anders verliep dan zoals in het gehoorverslag werd neergeschreven daar zij geen enkel bewijs neerlegt van haar opname van het gesprek waardoor het vermoeden van wettigheid van het gehoorverslag van de commissaris-generaal onverminderd overeind blijft.

3.2.9.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat zij gegronde redenen heeft om te twifelen aan de authenticiteit van de twee convocaties die door verzoekende partij werden neergelegd, wijst verzoekende partij erop dat de originelen van de convocaties aan de ingang van de Afdeling van Binnenlandse Zaken ingetrokken werden. Verder maakt verzoekende partij de opmerking dat op het einde van de convocatie er een handtekening staat van de ontvanger. De gegevens omtrent de datum en van de persoon die de convocatie bezorgde blijven op het andere gedeelte van de convocatie staan, namelijk op het strookje dat afgescheurd en meegenomen wordt.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij omtrent de convocaties – zij verklaarde aanvankelijk dat haar vader zich op 16 januari 2013 in haar plaats ging melden bij de OVD van Atchkoy-Martan en dat men diezelfde nacht nog bij haar vader thuis was binnengevallen en hem bedreigd had, terwijl zij later verklaart dat het binnenvallen bij haar vader niet gebeurde in de nacht nadat hij zich op 16 januari 2013 had gemeld – betoogt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor gesteld heeft dat het bezoek van de autoriteiten aan haar vader plaatsvond in de periode nadat de jongens vermoord werden, en geenszins dat het bezoek plaats zou hebben gevonden nadat haar vader zich had aangemeld bij de OVD van Atchkoy-Martan. Verzoekende partij heeft slechts verklaard dat de autoriteiten pas later zijn langsgekomen, waarbij zij geen melding gemaakt heeft van de datum.

3.2.9.2. Dat de originelen van de convocaties aan de ingang van de Afdeling van Binnenlandse Zaken ingetrokken werden, neemt niet weg dat verzoekende partij louter kopieën neerlegt van de convocaties, waardoor deze door haar neergelegde documenten niet van aard zijn de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Immers, aan faxberichten en/of fotokopieën kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarnaast ziet de Raad niet in hoe de uitleg van verzoekende partij dat de gegevens omtrent de datum en van de persoon die de convocatie bezorgde op het strookje staan dat afgescheurd en meegenomen wordt van aard is de opmerking van verwerende partij dat het bijzonder vreemd is dat het bewijs van afgifte nog aan de convocatie hangt te verklaren dan wel te weerleggen, daar immers net blijkt dat het invulstrookje niet werd afgescheurd en meegenomen.

Wat betreft de tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip van de inval van de autoriteiten bij de vader van verzoekende partij, wijst de Raad er wederom op dat verzoekende partij er op geen enkele wijze is in geslaagd om het vermoeden van wettigheid van het gehoorverslag van de commissaris-generaal te weerleggen door aan te tonen dat haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 mei 2013 niet correct werd neergeschreven. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoekende partij eerst verklaard heeft dat de inval plaatsvond diezelfde nacht nadat haar vader zich op 16 januari 2013 had aangemeld en later verklaarde dat de inval niet plaatsvond in diezelfde nacht. Aanvankelijk verklaart verzoekende partij immers het volgende:

"U moest zich melden op 16.01.2013. Was u dan nog in het land of al hier?"

Nee, ik was al hier.

Is iemand anders geweest in uw plaats?

Ja, mijn vader.

(...)

Hoe werd hij daar toen behandeld?

Daar normaal. Dan kwamen ze die nacht wel nog bij hem thuis en bedreigden ze mijn vader. (...)" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 02/05/2013, p. 5). Later tijdens haar gehoor ontkent verzoekende partij evenwel dat de autoriteiten in de nacht nadat haar vader zich had aangemeld op 16 januari 2013 bij haar vader zijn langsgesproken:

"U zegt dat men nog langskwam bij uw vader op avond vd schietpartij, en ook 's nachts nadat hij zich eerste keer gemeld had bij OVD van Atchoy-Martan. Wie kwam langs die keer?"

Ik kan niet zeggen wie dat waren. Of het dezelfde waren of niet, weet ik niet. Maar ik kan ook geen precieze datum vertellen.

Maar het was niet op de datum van convocatie: 16.01?

Nee, het was daarna, maar wanneer weet ik niet.

Daarom zei u toch dat ze die nacht nog bij hem thuis waren geweest.

Is dat zo?" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 02/05/2013, p. 11). Deze door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid is derhalve voor geen interpretatie vatbaar.

3.2.10.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het ongeloofwaardig is dat verzoekende partij dermate weinig weet omtrent het paspoort dat voor haar werd gebruikt bij de controle aan de Poolse grens, werpt verzoekende partij op dat zij het paspoort nooit in haar handen had gekregen en dat haar werd gezegd dat zij zich geen zorgen diende te maken.

3.2.10.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van dit onderdeel van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder oordeelt de Raad dat van een persoon, die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas dat geen nadere verklaringen kunnen worden afgelegd omtrent de voor haar gebruikte reisdocumenten. Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Euro/Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Om die reden acht de Raad het ongeloofwaardig dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over de voor haar gebruikte reisdocumenten en over hoe zij zich dient te gedragen in het geval van een controle.

3.2.11.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat de vier artikels die verzoekende partij neerlegt niet aantonen dat men naar haar op zoek is omdat zij getuige was van de moord daar de artikels louter vermelden dat verschillende, niet nader genoemde personen uit Assinovskaya door Kadyrovtsy werden meegenomen in de laatste maanden van 2012 en daar verzoekende partij persoonlijk niet in de artikels wordt vermeld, wijst verzoekende partij erop dat zij heeft verklaard dat haar buurman door de kadyrovtsy aangehouden was, waarbij men hem vragen stelde over haar verblijfplaats en waarbij ze haar buurman mishandelden.

3.2.11.2. De Raad is van mening dat verzoekende partij door de loutere verwijzing naar haar verklaring dat haar buurman door de kadyrovtsy aangehouden was, geenszins de motivering van verwerende partij weerlegt dat de artikels niet aantonen dat men naar verzoekende partij op zoek is omdat zij getuige was van de moord. De artikels vermelden immers enkel dat verschillende, niet nader genoemde personen uit Assinovskaya door Kadyrovtsy werden meegenomen in de laatste maanden van 2012, waarbij verzoekende partij niet persoonlijk wordt vermeld. De door verzoekende partij neergelegde artikels zijn dan ook niet van aard de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen.

3.2.12.1. Wat de opmerking van verwerende partij betreft dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling daar de

nog aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië een gericht karakter hebben waarvoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn, stelt verzoekende partij dat niet enkel Tsjetsjeense autoriteiten betrokken zijn bij het uitvoeren van zuiveringsacties en dat Tsjetsjenen ook samenwerken met de Russische federale legermacht bij het uitvoeren van dergelijke zuiveringsacties. Waar verwerende partij erop wijst dat tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten vrijwillig terugkeerden naar Tsjetsjenië, betoogt verzoekende partij dat er integendeel dagelijks een dertigtal Tsjetsjenen de Poolse grens proberen over te steken.

3.2.12.2. De Raad meent dat verzoekende partij met de opmerking dat niet enkel Tsjetsjeense autoriteiten betrokken zijn bij het uitvoeren van zuiveringsacties en dat Tsjetsjenen ook samenwerken met de Russische federale legermacht bij het uitvoeren van dergelijke zuiveringsacties, louter de motivering van verwerende partij dat in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn voor de nog aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië bevestigt.

Waar verzoekende partij de vaststelling van verwerende partij dat tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten vrijwillig terugkeerden naar Tsjetsjenië tracht tegen te spreken door erop te wijzen dat er integendeel dagelijks een dertigtal Tsjetsjenen de Poolse grens proberen over te steken, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

3.2.13.1. Verder citeert verzoekende partij in haar verzoekschrift de vertaling van een brief van de NGO “Vereniging voor Russisch Tsjetsjeense Vriendschap” waarin wordt gevraagd om de asielaanvraag van verzoekende partij positief te willen beoordelen. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een vertaling vanuit het Russisch naar het Nederlands van de brief toe (bijlage 2).

3.2.13.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het neerleggen van een vertaling uit het Russisch naar het Nederlands van deze brief en nalaat het origineel van de brief neer te leggen. Aan de loutere vertaling van de brief, zonder origineel, kan evenwel geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

3.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing*: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade

als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 2 mei 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.17. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.18. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een niet geïnventariseerde bundel stukken neerlegt, zijnde de originele exemplaren van haar contracten met Artsen Zonder Grenzen en van haar werkbadge van Artsen Zonder Grenzen, de *“vertaling vanuit het Russisch naar het Nederlands”* van de brief van de NGO “Vereniging voor Russisch Tsjetsjeense Vriendschap” en de outprint van de geluidsopname van het gehoor op het Commissariaat-generaal wijst de Raad erop dat al deze documenten reeds eerder werden bijgebracht en tevens in overweging werden genomen in de bestreden beslissing en in onderhavig arrest.

3.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT